Petra Klabouchová

Upíří kronika

Cesta do minulosti

FRAGMENT

Upíří kronika
Cesta do minulosti

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:
Michaela Burdová – Poselství jednorožců – Strážci dobr
haela Burdová – Poselství jednorožců – Zrádné hory Dr
ry H. Neff – TAJEMSTVÍ GOBELÍNU – Probuzení Asta
nry H. Neff – TAJEMSTVÍ GOBELÍNU – Na pokraji zk

Petra Klabouchová
Upíří kronika – Cesta do minulosti – e-kniha
Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Petra Klabouchová

Upíří kronika

Cesta do minulosti

Ilustroval Petr Palma

FRAGMENT

1

Poslední sluneční paprsky jemně pohladily vrcholky kopců nad Horním Transilburgem a chladivý stín zahalil i ostré stěny Černé skály. V okénku zvonice na hradě Špičáku nesměle poblikával slabý plamínek svíčky. Jeho světlo se odráželo od drsných kamenných zdí, které pamatovaly doby tak dávné, že by se z toho obyčejnému člověku až hlava zatočila.

Uúúúúú, úúúúúú, úúúúúúúúúú… Tmou se z rozeklaného cimbuří najednou rozlehlo vlčí vytí a psi v městečku v údolí se rozštěkali. „No tak, Lupusi! Nech mě být! Šup do kouta!“ rozkřikl se hrabě Drákula XXIV. na prošedivělého vlkodlaka, který ho radostně vítal pod oknem, jímž právě vletěl do zvonice. „Já se ti divím, Lupusi, už ti pomalu táhne na tři sta šedesát devět let a pořád se chováš jak vlkodlačí štěně. Kdo má ten plášť pořád prát? Už se mi v pravém rohu páře a reklamace berou v obchodním domě Srk&Kous jen padesát let po zakoupení. Ještě že jsem si nekoupil nějaký značkový, třeba Vamparmani. To bych ho teď mohl rovnou zahodit,“ lamentoval nad proděravěným cípem černého pláště hrabě.

Lupus se uraženě stáhl do kouta hodovního sálu a rozzlobeně slíznul z podlahy několik velkých červených mravenců, co se mu připletli mezi packy. Poslední dobou jich bylo na hradě čím dál tím víc. Naštěstí chutnali po vanilce. Tiše

se uvelebil na starém baldachýnovém polštáři a rozhodl se, že zde počká až do svítání, kdy se opět vrátí do své normální podoby komorníka. A mezitím může aspoň v klidu okusovat tu kost, co před chvilkou objevili s krysákem Múzákem v hradní hladomorně.

S tím však Múzák až tak úplně nesouhlasil. Měl přece nárok alespoň na polovinu kosti a ten prohnaný Lupus si ji ukořistil sám pro sebe jenom proto, že je mnohem větší. Taková nespravedlnost! Od té doby, co se před rokem přestěhovali na hrad Špičák s krysákovou paničkou Vampirií, nemohl toho uslintaného polosluhu-polovlka ani vystát. Nesnášeli se i před tím, ale teď, když žili pod jednou střechou, to bylo ještě horší. Cupitavými krůčky se začal odhodlaně přibližovat k Lupusovi, aby ukořistil alespoň malý kousíček křupavé dobroty.

Ten se zarazil a přestal na chvíli okusovat stoletou kost, sjel Múzáka rozzlobeným pohledem svých vlčích očí a výstražně zavrčel. „Grrrrrrrrrr.“ Pak se ohnal mohutným ocasem a chudák krysák odletěl jako tenisový míček až k protější stěně. Plesk! rozplácl se Múzák o zeď a sesunul se na podlahu. Ve vteřině zalezl do své díry za skříní, jen třesoucí se fousky mu vykukovaly. Tam si pak ještě dlouho olizoval natrženou špičku ocásku, kterou si odnesl z posledního boje s Lupusem o sušeného netopýra v tmavé čokoládě.

„Fífífí… fífífí,“ ozývalo se potom ještě hodnou chvilku z myší díry. To Múzička, krysí komtesa z dobré rodiny, kterou Múzák poznal na loňském veletrhu sýrů v Holandsku, a nyní už vlastně mladá paní Múzáková, nadávala svému čtyřnohému manželovi.

„Má pravdu Múzička. Jediná z vás má rozum. Takoví staří braši a nedáte si pokoj. A ty, Múzáku, bys měl myslet na jiné věci než na věčné hašteření. Slyšel jsem letem zpátky z práce šuškat si holuby na střeše hradu o jednom překvapení, co pro tebe Múzička má…," usmál se potutelně hrabě Drákula na šedivého krysáka. „No jo, ty chlupáči, nakonec z tebe bude na stará kolena taky táta," dodal ještě a Múzák překvapením vyvalil oči z důlků, že byly najednou velké jak pštrosí vajíčka. Múzička jen tiše přikývla čumáčkem a potvrdila radostnou zprávu: „Fífífí… fífífí."

V prastarých kyvadlových hodinách to najednou zapraskalo a zadunělo. Pavučiny mezi rafičkami se přetrhaly a hodiny pětkrát odbily. Pět ráno. Pak se kyvadlo znovu zastavilo a pavouci se dali ihned do tkaní nových sítí kolem ciferníku. Bylo by nejlepší ten starý krám vyhodit do šrotu, stejně odbíjel jen jednou denně. Přesně v pět ráno. Hodiny ale byly vzácným dědictvím po praprapraprapradědečkovi Vladymírovi Drákulovi I. z patnáctého století, který si pravidelně v pět dával šálek teplé slepičí krve před usnutím.

„Tak je čas, abych i já zkontroloval ta svá mláďata," usmál se hrabě, vznesl se několik centimetrů nad mramorovou podlahu a vyletěl na chodbu. Dva hlídkující netopýři z čestné hradní stráže mu u stropu zasalutovali. Opatrně otevřel těžká kovaná vrata dětského pokojíku a nahlédl dovnitř. Ve dvou dětských rakvičkách přímo pod okny spokojeně spali Vlady s Vampirií. Vlady zachumlaný do peřiny až pod bradu objímal svého plyšového pavouka Mydlifouse, Vampirie poslední číslo módního časopisu *Trendy upírka*. „Kdyby nebylo těch rakví a špičáků o něco delších než obvykle,

možná by si je někdo mohl i splést s normálními lidskými dětmi," usmíval se tiše hrabě Drákula XXIV.

Pak jeho ostříží zrak zahlédl z okna rudou záři v dálce vycházejícího slunce. Svítání. Už uplynul jeden dlouhý rok od chvíle, kdy společně s Vladym odhalili velké upíří tajemství a nemusí se více před slunečními paprsky schovávat. Už jim nehrozilo znehmotnění. Stačí kapka mořské vody. Od té doby si hrabě nenechal ujít ani jeden východ slunce, konečně si mohl dosyta vychutnat tu zlatou nádheru.

Dnes to ale bylo jiné. Náhle se ho zmocnil zvláštní pocit. Pocit neklidu a nebezpečí. Chlad mu projel do morku kostí. „Tak podivné svítání… Až moc rudé. Jako krev! A zrovna dnes, kdy se mám vydat až za oceán a nechat hrad na tři týdny jen v rukou Vladyho. Jako by ty červánky byly špatným znamením," honilo se hraběti hlavou, ale snažil se sám sebe uklidnit.

„Vždyť je to jen pár červánků. Začínám být pověrčivý jako stará babka kořenářka. Navíc tu nebudou úplně sami. Na Lupuse je spolehnutí každý den až do půlnoci a na noční hlídání přiletí švagrová lady Pecholína Třináctá z Neapole." Naposledy se ohlédl, prodlouženou rukou poodhrnul Vladymu z čela pár kučeravých pramínků a vyšel z místnosti. Dveře se za ním samy tichounce zavřely. „Všechno bude v pořádku," opakoval si, když se vracel zpátky chodbou. Za jeho zády mezitím pronikl klíčovou dírkou dveří dětské komnaty první slabý sluneční paprsek. Úplně rudý. Jeho červená záře se pomalu rozlévala po kamenné dlažbě starého hradu jako krvavá skvrna…

2

Crrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrr!!! Nervy drásající rachot školního zvonku se rozlehl dlouhými chodbami transilburské základní školy. Prázdniny utekly jako stará pošťačka před Lupusem a už je tu zase první školní den. „Nazdar, bráško! Tak v tom zase lítáme, co?“ křičel už od dveří Junior Van Helsing, a aby dostál svým slovům, přišlápl si rozvázanou tkaničku a do třídy vletěl rovnou po hlavě. V letu ho zastavila až třetí lavice. „Auvajs, auvajs! To to zase pěkně začíná!“ nahmatal si Junior na pihovatém čele první nefalšovanou bouli nového školního roku.

„Tak to jsem ráda, že se alespoň v něčem shodneme, Juniore!“ ozval se za zrzkovými zády hlas matikářky Harantové. Junior se hbitě zvedl z podlahy a posadil se do poslední lavice hned vedle Vladyho. Stejně jako každý rok. „A já se celé prázdniny modlil, aby nám změnili třídní učitelku…,“ procedil tiše mezi zuby mladý Van Helsing. „Jestli chceš, tak ji proměním v opelichanou netopýrku,“ zašeptal z legrace Vlady svému lidskému kamarádovi do ucha.

Harantová dvakrát rozčileně udeřila ukazovátkem do katedry. „Doufám, že vás neruším, mládeži! Jestli máte něco důležitého na srdci, ráda vás nechám po škole, abyste si o tom mohli v klidu povyprávět.“

V té chvíli Vlady jako by zkameněl. Blonďaté kučery kolem obličeje mu rozvlnil studený vánek, i když všechna okna byla zavřená. Tělem mu projel mrazivý chlad a zorničky modrých očí se mu zúžily na velikost makových semínek. „To máš z Harantové takový strach?“ naklonil se k jeho uchu Junior, ale Vlady mu neodpověděl. Jako by ho ani nevnímal. Skelným pohledem sledoval dveře třídy. Junior se nechápavě naklonil k Vampirii. „Hej, Vampi. To jsi mu udělala ty?“ A zase žádná odpověď. Zvláštní, obvykle Vampirie slyšela i šepot ze zpovědnice kostela na náměstí. Obzvlášť když potřebovala znát nejnovější holčičí drby.

Junior ji šťouchl tužkou do zad, ale ani se nepohnula. A pak si toho všiml. Zorničky očí. Malé, úplně maličké jako maková semínka. Vampirie i Vlady, oba nehnutě sledovali skelným pohledem kliku dveří.

Juniorovi se sevřelo srdce strachem. Tady něco nehraje! Ještě nikdy své dva kamarády takhle neviděl. Zoufale si přál, aby to všechno byl jen hloupý žert. Pak se chodbou rozlehly kroky. Zvláštní, nepravidelné. Naháněly strach.

Najednou však utichly. Matikářka Harantová klidně pokračovala ve výkladu, nikdo si ničeho nevšiml. „To je ta tvoje fantazie, Juniore. Včera ses přece jenom neměl potají dívat na ten film o pirátech s hvězdičkou. Jasně že pak slyšíš kroky kulhavců s dřevěnou nohou i uprostřed vyučování,“ oddychl si Junior a sám nad sebou zakroutil hlavou. Vtom sebou Vlady a Vampi škubli, jako by se oba dva najednou probudili ze spánku. A pak se klika ve dveřích třídy pomalu pohnula…

3

Dveře se prudce otevřely a třídou na okamžik zavanul ledový průvan. Zvláštní, venku byl skoro letní den a zářijové sluníčko mělo ještě pořád sílu. Tak odkud se vzal ten mrazivý vzduch? „Aá, tak pojď jen dál. Málem bych na tebe zapomněla," očistila si matikářka hbitě ruce od křídy a vtáhla za rameno do třídy černovlasého klučinu, který zůstal stát na prahu.

Junior si ho ze své lavice podezřívavě prohlížel od hlavy až k patě. Vlasy černé jako havraní křídla mu splývaly na ramena. Oči tmavé jako půlnoční jezero. Pohled zvláštní, tvrdý, snad i zlý. Jako by ani nepatřil obyčejnému dítěti. A pak ten úsměv… Junior se nervózně poškrabal na zrzavém temeni a posunul si brýle po pihovatém nose . Ten zvláštní úsměv… Jako by ho už někde viděl. Ale ano! Ten úsměv přece zná. Úzké bledé rty pečlivě sevřené, aby si nikdo nevšiml, co se za nimi skrývá. Zrovna tak se přece směje Vlady i Vampirie! To aby je neprozradily upírské špičáky.

„Upír! Další upír! Před pár lety bych ani nevěřil, že vůbec existují, a dneska jsou se mnou v jedné školní třídě hned tři najednou!" mumlal si mladý Van Helsing mezi rty a nevěřícně se otočil na Vladyho. Ten jen přikývl na souhlas. Jako obvykle už dávno přečetl svému lidskému kama-

rádovi všechny myšlenky. Junior se znovu podíval na neznámého cizince před tabulí. Na chvilku se mu zdálo, že i on mu souhlasně přikývl hlavou. „No nazdar! To mi tedy vážně chybělo ke štěstí. Další, kdo mi vidí do hlavy jako do ledničky," povzdychl si Junior a snažil se nemyslet vůbec na nic, což se mu občas dařilo opravdu dokonale.

„Tak, děti, představuji vám vašeho nového spolužáka. Jmenuje se Paulus Augustus Nikus, přistěhoval se k nám do Transilburgu až z dalekých Uralských hor a doufám, že si s ním budete rozumět," usmála se svým kyselým úsměvem matikářka Harantová a popostrčila mladého upíra dopředu mezi lavice. „Vyber si, kam si chceš sednout, Paulusi, ať můžeme pokračovat ve vyučování dřív, než zazvoní." Paulus přikývl a dlouze se rozhlédl po třídě, až se jeho černé oči setkaly se zamyšleným zrakem Vladyho. Ten pohled trval několik krátkých vteřin, a přitom Juniorovi sedícímu vedle svého upířího kamaráda připadal nekonečný. Vtom se stalo něco, co by mladý Van Helsing nikdy nečekal.

„Prosím, paní učitelko, tady vedle mě je volné místo. Junior si beztak chtěl přesednout k Vampirii, poslední dobou se mu znovu zhoršil zrak a z poslední lavice nevidí na tabuli ani s těmi svými brýlemi. Že jo, bráško?" šťouchl Vlady loktem do nechápajícího Juniora.

Vampirie sebou překvapeně trhla. „A to je zase co? Další z těch přihlouplých klukovských plánů, do kterých mě nikdo nikdy včas nezasvětí…," brblala si sama pro sebe a rozčileně se otočila do lavice za sebou právě včas, aby si všimla zvláštního žlutého odlesku ve Vladyho modrých očích. Trval jen chvilinku, tak krátký okamžik, že si Vampi ani

nebyla jistá, zda se jí to nezdálo. Něco jí však ten zlověstný záblesk připomněl. Něco z minulosti, co jí naháněl husí kůži ještě dnes. Ale nemohla si ani za vysušeného upíra vzpomenout.

Paulus bez dlouhého rozmýšlení vyrazil uličkou mezi stoly přímo do poslední lavice k Vladymu. Havraní vlasy rámovaly bílý přísný obličej. Děvčata ve třídě z něj nemohla spustit oči. Cosi tajemného a zvláštního v jeho pohledu na ně působilo jako magnet. Byl o hlavu vyšší než všichni ostatní a jeho krok byl hrdý a rázný, jak tomu bývá u důležitých vojáků či mocných pánů. Jen jednu vadu měl. Kulhal na pravou nohu. Pouze Vlady, Vampirie a Junior věděli, že se mu muselo stát něco opravdu hrozného. Vždyť upíři jsou nezranitelní, každá bolest se jim hojí během okamžiku. Jediné, co se nezahojí a co je může zničit, je znehmotnění. Upíři nikdy nekulhají!

4

Jako vždycky se Junior dobelhal do školní jídelny mezi posledními. Mezi zakopnutím o práh ve dveřích třídy a uklouznutím na schodech mu cesta do jídelny pokaždé trvala déle než ostatním. Tentokrát mu však místo ve frontě u okénka nikdo nedržel. Marně se rozhlížel kolem. Až pak je spatřil. Vladyho s jeho novým upířím kamarádem. Společně u stolu v rohu jídelny, kde předtím sedával Vlady s Juniorem.

Mladý Van Helsing nechápal, co se to s Vladym děje. Během okamžiku jako by na něj dočista zapomněl. Všechno, co společně prožili, všechna jejich dobrodružství i rošťárny jako kdyby nikdy neexistovaly. Od chvíle, kdy ten neznámý černovlasý kluk vstoupil do třídy, měl malý upíří hrabě oči a uši jedině pro něj. „Tak si z toho nic nedělej. Pojď sem, já ti tu držím místo," uslyšel Junior z fronty konejšivý hlas Vampirie. „A ne aby sis myslel, že to dělám kvůli tobě," dodala okamžitě. „To ani náhodou, ty zrzoune pihovatej. Ale jelikož tvůj kamarádíček nechal na holičkách i mě a skutečná upíří lady nikdy neobědvá bez společníka, zkrátka se musím spokojit s tebou."

Junior se rošťácky usmál a zařadil se do fronty před Vampi. Znal už ji celý rok a věděl, že její urážky nesmí brát vážně. Snaží se dělat vznešenou upíří hraběnku, která nemá

nic společného s obyčejnými smrtelníky, ale ve skutečnosti je to ta nejlepší holčičí kamarádka, kterou kdy měl. I když to by jí nepřiznal, ani kdyby ho mučili špenátem. „Tak co, zrzku? Dvojitý kečup jako obvykle?“ zeptala se zvesela prošedivělá kuchařka. „Jako obvykle,“ odpověděl Junior a zamířil s plným tácem rovnou k Vladyho stolu. Dva kroky za ním, tak aby si nikdo nevšiml, že spěchá, kvaltovala důstojně se svým tácem Vampirie.

„Nazdar, bráško. Proč jsi na mě dneska nepočkal? Málem jsem si musel vystát celou frontu společně s prvňáčkama,“ zeptal se vyčítavě Junior. „No však ono by se toho zas tolik nestalo, že?“ otočil se na něj mrazivým pohledem Paulus a jeho dva špičáky se na chvilku nebezpečně zablyštěly. Vlady ani nezvedl oči od talíře a v klidu pokračoval v jídle, jako by Junior ani neexistoval.

„No tak bráško, co je to s tebou? Vzal jsem pro tebe dvojitý kečup, nemáš chuť?“ položil mladý Van Helsing tác s jídlem na stolek a začal se rozhlížet po volné židličce. „To není třeba, Juniore. My už jsme dojedli,“ odpověděl mu Vlady chladně a zvedl se od stolu. Junior nemohl uvěřit svým uším. To bylo poprvé v životě, co mu Vlady řekl Juniore, a ne bráško.

V tom okamžiku náhle ucítil v zátylku ledový dech. Jako by se ho dotkla samotná smrt. Bledé Paulusovy rty mu zašeptaly přímo do ucha, aby nikdo jiný neslyšel ani slovíčko: „Radši se někam zdejchni, dokud ti ještě zbývá v žilách trochu krve, človíčku! Mohlo by se to totiž brzy změnit. Hodně, hodně brzy…“

Junior vyděšeně ustoupil o dva krůčky. Strach a zklamání mu sevřely hrdlo tak, až mu chyběl dech. A pak najed-

nou ležel na zádech na podlaze mezi rajskou omáčkou, knedlíčkovou polévkou a dvojitou porcí kečupu. Při svém krkolomném pádu se totiž snažil zachytit stolku a strhl na sebe ubrus i s obědem. Celá jídelna se otřásala smíchem, nikdo si ničeho nevšiml. Všichni si mysleli, že jako obvykle zakopl, uklouzl nebo se mu zkrátka nějak zapletly nohy. Ale Junior věděl, že tentokrát tomu bylo jinak. Ještě teď cítil na ramenou dvě rány pálící jako samotné peklo. Ne, tentokrát neuklouzl. K zemi ho za ramena strhly dvě neviditelné ruce nadlidskou silou.

„To jsi byl ty! Ty jsi mě povalil!“ zvedl se Junior rozčileně ze země a postavil se tváří v tvář Paulusovi. Ten se se samolibým úsměvem otočil k Vladymu, jako by mu sám v myšlenkách diktoval odpověď. „No tak, Juniore. Že se nestydíš, takhle hloupě si vymýšlet. Každý z nás viděl, že jsi upadl sám. Nemusíš hned tak žárlit. Dnes už jsem slíbil Paulimu, že ho navštívím na jeho hradě Krveštejně. Hrát si můžeme klidně zítra,“ klidným hlasem odpověděl Vlady a dodal. „Samozřejmě, jestli bude mít Pauli zítra chuť.“ Pak se oba otočili a bez pozdravu vyšli z jídelny. Paulus se ještě se zlověstným úšklebkem na okamžik otočil k Juniorovi zašpiněnému po celém obličeji od kečupu a zašeptal: „Dobře, že sis toho kečupu vzal dvě porce, človíčku! Slyšel jsem, že dělá dobře na pleť.“ A s hurónským smíchem za sebou zavřel dveře.

Junior zůstal stát jako vyřezaný ze dřeva. Nechápal vůbec nic. Co se to jen stalo s jeho nejlepším kamarádem? Jako by to ani nebyl on. „Pálí tě to moc, zrzku?“ uslyšel za svými zády tichý hlásek. Vampirie ho jemně hladila po bo-

lavých ramenou. „Tak ty jsi ho také viděla?“ zaradoval se Junior. „Ne, neviděla. Ale můžu ti číst v myšlenkách. A tak vím, že si nevymýšlíš,“ povzdychla si Vampirie. „Snad bude stačit studený zábal ze zmrzlého mamuta od severního pólu a do zítřka tě všechno přejde. Uvidíš. Řeknu Lupusovi, aby ti pro něj zaletěl na bleskovodu.“

Co však teď Vampirii nejvíc vrtalo hlavou, nebyl ani ledový zábal, ani Lupus, který nerad létá kamkoli na čemkoli, ale jak to, že když ona sama si mohla v Juniorových myšlenkách přečíst pravdu, nepřečetl si ji také Vlady. Tady něco nehrálo! A navíc ten žlutavý záblesk ve Vladyho očích. Zdálo se jí to, nebo ho doopravdy znovu zahlédla, když Junior před chvilkou padal k zemi? Kdyby si tak dokázala vzpomenout, kde už ten žlutavý pohled viděla…

5

Uplynul jen jeden jediný týden od začátku školního roku, ale v Horním Transilburgu jako by uteklo najednou alespoň celé století. Vše se změnilo jako mávnutím kouzelného proutku. Dávno pryč byly letní dny plné slunce a vůně zralých malin a hrušek. Obloha nad městečkem se zatáhla tmavými mraky a den ode dne byla černější a černější jako před pořádnou bouřkou. Oráči na políčkách a stráních nad Transilburgem občas zvedali hlavy k obzoru a vyhlíželi v dálce první blesky, ale marně. Déšť nepřicházel.

Stará statkářka Vondráčková, které už táhlo na devadesát devět let, bezradně kroutila hlavou a potichu si pro sebe stále dokola mumlala: „Tak už to přijde… Zrovna, jak kdysi říkávala prapraprababička Josefka. Až obloha zčerná jako smrt, země se vysuší na troud a tráva na popel, až z nebe zmizí měsíc a z Černé skály zaútočí na ves krvežízniví vetřelci, pak přijde konec světa… A já nebohá věřila, že se něčeho takového už nedožiji. Pán Bůh s námi a zlé pryč…“ Nikdo si jí nevšímal, kdo by také věřil na takové babské řeči. Ale vesnicí se pomaličku začínal šířit strach.

A pak to najednou přišlo. Nejdříve zmizela žlutavá kuřátka ze starostovic zahrady. Nejspíš nějaká drzá lasička

nebo neposlušná kočka, mysleli si všichni. Nic zvláštního v těchto krajích. Ale druhý den ráno polovina vesničky marně svolávala domů svá koťata a štěňata. Nic naplat. Chlupáčci nadobro zmizeli, jako by se po nich slehla zem. Až druhý den za rozbřesku…

„Sněhurkóóó," rozlehl se Horním Transilburgem vyděšený výkřik staré Vondráčkové. Tolik strachu bylo v jejím hlase, že každému, kdo ji zaslechl, se na okamžik hrůzou zastavil dech. Rozsvícená okna domků kolem náměstí se otvírala jedno po druhém a rozespalí sousedé zjišťovali, co se to té bláznivé babce zase přihodilo. Okolo prastaré kašny uprostřed náměstí stál hlouček prvních zvědavců. Vystrašeně se skláněli nad něčím u jejich nohou a školník Kotásek podpíral roztřesenou Vondráčkovou, která nepřestávala lomit rukama.

Junior s Vampirií byli zrovna o dvě ulice dál, když zaslechli všechen ten lomoz z náměstí. Cesta do školy je okamžitě přestala zajímat, něco takového si přece nemohli nechat ujít. „Tak poběž, ty zrzavý hlemýždi," pokřikovala nedočkavě Vampi na mladého Van Helsinga, který utíkal pár kroků za ní, až mu školní taška za hlavou nadskakovala. „Takhle nám uteče i stará Vondráčková. Jak je možné, že jsi nepropadl z tělocviku, to opravdu nechápu."

Vtom ji popadly za ramena silné mužské paže, až zůstala viset pár centimetrů nad zemí. „Kdepak, holčičko. Tohle není hezký pohled pro malé slečinky jako ty," postavil ji zpátky na zem školník Kotásek a zatarasil jí svým mohutným tělem výhled na kašnu. „Kdyby tys, človíčku, spatřil jen polovinu toho, co jsem viděla já, hrůzou by ti vlasy zbě-

lely," rozčileně si pomyslela Vampirie, ale slůvka, která se jí už už drala z úst, raději rychle spolkla.

Ostatně vůbec jí nevadilo, že jí někdo zatarasil výhled vlastním tělem. Koukat skrz lidské bytosti ji kdysi dávno pratetička Tiranie naučila už ve třetí lekci základních znalostí mladého upíra. Usmála se nevinně na starostlivého školníka a mezitím pořádně zaostřila přes jeho svalnatou hruď směrem ke kašně. Nejdříve uviděla zelený svetr, co měl školník Kotásek pod kabátem. Pak bílé spodní tílko a potom…" No fuj, jestli já se někdy vdám, tak můj muž určitě nebude mít chlupy i na zádech. To tedy ani omylem," prolétlo jí hlavou a znechuceně ohnula svůj hraběcí nosík. Ale ostřila dál. Až se jí před očima začala rýsovat kamenná kašna.

A pak ji spatřila. Sněhurka! Bělavé koťátko, které občas hladívala cestou do školy. Její maličké a měkounké tělíčko leželo nehybně na vlhké dlažbě náměstí přímo u nohou staré Vondráčkové. Bílý kožíšek byl smáčený kapkami rudé krve vytékající ze dvou maličkých dírek na krku koťátka. „U smradlavého česneku!" Vampirii zamrazilo až do morku jejích upírských kostí.

„Až obloha zčerná jako smrt, země se vysuší na troud a tráva na popel, až z nebe zmizí měsíc a z Černé skály zaútočí na ves krvežízniví vetřelci, pak přijde konec světa…," tiše opakovala stále dokola hlasem bez života stará Vondráčková dávné proroctví své prapraprababičky a tentokrát se jí už nikdo neodvážil smát. „Upíři! Vidíte to kousnutí? To může znamenat jedinou věc. Sněhurku zabili upíři. Bůh nás ochraňuj!" šeptali si mezi sebou vesničané s očima plnýma hrůzy.

Vampirie věděla, jak moc se pletou. Žádní upíři. Nikdo z nich nemá tak malá ústa a zuby tenké a ostré jako injekční jehličky. Tohle nebyla práce žádného z vampýrů. Sněhurku zabil někdo mnohem nebezpečnější. Někdo, kdo v sobě nemá nic lidského, žádný rozum, aby mohl kontrolovat své činy, jen zvířecí pud. Létající pánové noci! Okřídlení vládci temnoty! Netopýři!

Jedno ale Vampi nechápala. Kde se v transilburském kraji vzali krvelační netopýři? Ona sama o nich slyšela vyprávět jen ve starých upírských legendách. Jediní netopýři široko daleko byli přece ti z ochranné stráže hradu Špičáku a ti nikdy neublížili ani kuřeti. Alespoň dodnes…